

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 561/2014
12.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца П.С. из Б.П., чији је пуномоћник П.Ј., адвокат из Б.П., против тужене Ш. з. о. о. и в. о. С.С. Н.С., чији је пуномоћник Ж.В., адвокат из Н.С., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2221/13 од 22.01.2014. године, у седници одржаној 12.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2221/13 од 22.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1612/12 од 07.03.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке поништена су као незаконита привремена решења тужене број 01-225/1 и 01-227/1 од 16.09.2010. године и решење Школског одбора тужене број 01-258 од 01.10.2010. године, као и решења тужене бр. 01-251 и бр. 01-252 од 30.09.2010. године. Ставом трећим изреке наложено је туженој да реинтегрише тужиоца у радни однос на радно место на којем је радио пре доношења привремених решења бр. 01-225/1 и 01-227/1 од 16.09.2010. године, или на било које друго радно место које одговара тужиочевој стручној спреми, знању и способностима. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења првостепене пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2221/13 од 22.01.2014. године, ставом првим изреке, делимично усвојио жалбу тужене тако што је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженој да га врати на радно место на којем је радио пре доношења решења број 01-225/1 и 01-227/1 од 16.09.2010. године, док је одбио жалбу тужене у преосталом делу, а жалбу тужиоца у целости и наведену првостепену пресуду потврдио. Ставом другим изреке одбио је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у делу у којем је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ...), који се примењује на основу члана 506. став 2. овог закона (због укидања раније донете првостепене пресуде) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене према уговору о раду од 25.09.2006. године на неодређено време и истог дана је распоређен на радно место наставника техничког образовања за 2006-2007 годину и одређен му је статус запосленог са непуним радним временом од 70% педагошке норме. Тужилац је по занимању професор технике и информатике, стручан за извођење наставе из предмета радно-техничко образовање и основа рачунарске писмености. За школску 2009-2010 годину (други период) привременим решењем од 20.01.2010. године одређен му је статус запосленог са непуним радним временом - 20% педагошке норме, а привременим решењима од 16.09.2010. године распоређен је на место наставника техничког образовања за школску 2010-2011 годину до прихватања броја признатих радника за школску 2010-2011 годину од стране Школске управе Н.С., са статусом запосленог са непуним радним временом - 10% педагошке норме. Школски одбор је решењем од 01.10.2010. потврдио оспорено решење. Решењем тужене од 30.09.2010. године утврђено је да је за радом тужиоца престала потреба, те је тужилац остао нераспоређен, а истог дана му је решењем отказан уговор о раду и престао му је радни однос са 30.09.2010. године.

Код тужене школска година почиње сваког 01.10. и траје 17 недеља, тако да ученици заврше два разреда у току једне редовне школске године. Због ове специфичности тужена тек почетком своје школске године, када се дефинитивно утврђује број ученика и фонд часова за сваког наставника, доставља Школској управи листе наставника који имају непуни фонд часова или су остали нераспоређени. Према листи Школске управе Н.С. од 30.08.2010. године тужилац је исказан са 10% норме техничког образовања у ОШ Д.М. Б.П. и 50% норме техничког образовања у ОШ М.Т. В.; Д.С. је исказан са 40% норме физике у ОШ Ј.П. С.; З.Б. наставник информатике са 20% норме у ОШ Л.К. К., док није исказан С.Н.. На листи Школске управе Н.С. од 27.09.2010. године налази се само П.С. са наведеним подацима, а на листи Школске управе Н.С. од 14.10.2010. године тужилац је наведен са истим подацима, док је С.Н. исказан са непуним нормом 70% у ОШ ШООО С.С. Н.С.. Тужена није исказала технолошки вишак и потребу за кадровима на листама Школске управе од 30.08.2010. године, 27.09.2010. године и 14.10.2010. године. Споразумом о преузимању запосленог закљученим између директора тужене и О.ш. Ђ.Ј. од 02.09.2010. године, на основу кога је закључен уговор о раду на неодређено време од 02.09.2010. године, тужена је засновала радни однос са З.Б. на радном месту наставника информатике на

неодређено време са непуним радним временом у трајању од два часа недељно. На основу извршеног инспекцијског надзора констатовано је да тужена школа није исказала технолошки вишак и потребе за кадровима на листама броја признатих радника у ком периоду је примљена у радни однос З.Б. на радном месту наставника информатике за које послове тужилац испуњава услове.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су незаконита решења од 30.09.2010. године на основу којих је утврђено да је тужилац остао нераспоређен, те да му престаје радни однос.

Међутим, апелациони суд је преиначио првостепену пресуду у делу у којем је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженом да га врати на радно место на којем је радио пре доношења побијаних решења.

И по схватању овог суда, правилно је апелациони суд применио материјално право и то одредбе члана 62. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 72/09) којима је прописано да директор школе, осим послова утврђених законом и статутом установе, планира и организује остваривање програма образовања и васпитања и свих активности установе, а према члану 136. да структуру и распоред обавезе наставника, васпитача и стручног сарадника у оквиру радне недеље утврђује школа годишњим планом рада. Из наведеног произилази да директор школе по својој слободној оцени врши избор запослених и наставника, те с обзиром на то дискреционо овлашћење директора, не постоји његова обавеза запошљавања унапред одређеног лица, у овом случају тужиоца, на одређено радно место. Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да не постоји обавеза тужене да тужиоца распореди на радно место наставника информатике, односно на радно место на којем је радио пре доношења побијаних решења, па је оспорена пресуда донета уз правилну примену материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**